

Gerrit Winkel

Op 19-jarige leeftijd kwam de uitnodiging om gekeurd te worden voor de militaire dienst.

Deze uitnodiging werd bekroond met een volledig gezond verklaring. Op 5 april 1960 kwam de oproep voor de dienst, deze werd uitgesteld met een jaar om bepaalde redenen van de toenmalige werkgever. Op 6 april 1961 was de nieuwe oproep gedateerd. Roermond was de plaats waar de opleiding plaats zou vinden. Op 11 april 1961 kwam het droeve bericht dat mijn vader was overleden op 55-jarige leeftijd. Een bikkelharde klap in een mensenleven.

Toch gaat het leven verder en werd de opleiding afgewerkt. De volgende stap was de overplaatsing naar Leiden om de koksopleiding te volgen. Hierin ben ik geslaagd, waarna de terugkeer naar Roermond weer aanstaande was. Uit deze lichterding soldaten moest een selectie plaatsvinden om uitgezonden te worden naar Nederlands-Nieuw-Guinea. Hier zat ik bepaald niet op te wachten en dus was er blijdschap toen ik hoorde dat ik niet werd uitgezonden. Maar, na ± drie weken was die blijdschap voorbij. Er werd nog een spoedcursus chef-kok toegevoegd en daarna werd ik tóch uitgezonden naar Nederlands-Nieuw-Guinea. Op 9 november 1961 werden wij per DC-8 naar Biak gestuurd, wat in burger moest gebeuren. Een reis over de Noord van 28 uren, tussenstops inbegrepen. Een belevenis om dat mee te maken. Dit kwam mede door een tussenstop in Tokio, waar alles werd gecontroleerd. Hier kwamen de problemen, want alles wat met militair te maken had, moest een nacht op deze luchthaven overblijven. Na een spannende nacht mochten wij ook verder reizen. Bijzonder aan deze nacht was wel dat er voor afleiding gezorgd werd door een stel gezelschapsdames. De reis naar Biak werd ingezet na dit lange oponthoud. Even lekker rusten en wat eten voor de volgende vlucht van Biak naar Jefman. Dit was niet prettig, want die oude kist had veel gebreken en wat waren wij dankbaar heel op de grond te staan in Jefman. Hierna nog een vaartochtje van een uurtje naar het einddoel Sorong. Na op de kazerne (losse barakken) geïnstalleerd te zijn, begon de harde realiteit. Omgaan met de temperatuurverschillen.

Bij afreizen uit Nederland was het 7 o C onder nul, bij aankomst in Nederlands Nieuw Guinea was het 32 o C boven nul. Het vreemde eten dat daar werd geconsumeerd. Contact met het thuisfront was een enkele brief om de zoveel dagen. De oefeningen afwerken. Patrouilles lopen door moeras en bos met gevaar voor eigen leven. De taal (Maleisisch) was ons niet duidelijk. De armoe om je heen bij de bewoners (Papoea's). Eén filmzaaltje voor ± 150 mensen en een klein cafeetje waren de ontspanningsmogelijkheden waar ruim 1100 soldaten gebruik konden maken van de luxe. Na de vele obstakels overwonnen te hebben, kwam uit het niets mijn overplaatsing naar de stafafdeling waar ik mijn opleiding van kok kon waarmaken. Na 4 weken in de eetzaal en keuken te hebben gewerkt, kon ik in aanmerking komen voor korporaal, maar dan moest ik als bakker verdergaan in de aanwezige bakkerij. Deze uitdaging heb ik graag aangenomen. De patrouilles die niet altijd goed verliepen waren voorbij. Alleen wanneer er extra alarmoefeningen waren, was de keuken ook mijn plaats om de manschappen die achterbleven van eten te voorzien.

Mede door deze wisseling kreeg ik veel meer vrije tijd en begon de verveling toe te slaan.

Hier een oplossing voor te vinden ging moeilijk, zodat ik met enkele jongens een zondagmorgen uitzocht om correspondentieadressen uit te wisselen. Dit heeft bij vele van deze groep goed gewerkt. Hierdoor kregen wij vaker post met ook heel ander nieuws dan van thuis. Dit bracht meer ontspanning en gaf de nodige steun in een niet prettige tijd.

Uiteindelijk hebben de grote jongens over onze ruggen de uitzending van de Nederlandse militairen kunnen afblazen. Hierdoor is het beloofde voorstel van zelfbeschikking weggewuifd. De VN nam het tenslotte over van de Nederlandse regering, waardoor wij overbodig waren en naar huis terug konden gaan.

Ruim 7 maanden had ik gecorrespondeerd met een meisje uit Beverwijk, welk meisje ik bij thuiskomst heb opgezocht. Dit kwam tot een ontmoeting voor langere tijd. Bijna 8 maanden heb ik een relatie met haar gehad, toen er een kink in de kabel kwam welke veroorzaakt werd door haar vader. Na lang beraad zijn wij gestopt, met wederzijdse goedkeuring. Deze handeling liet een diep spoor na. Maar gelukkig heb ik na ruim 2½ jaar weer een lieve vrouw getroffen, met wie ik in 1968 ben getrouwd. Samen hebben wij twee lieve jongens op mogen voeden en bijna 44 jaar lief en leed kunnen delen. In 2012 is zij aan een ernstige ziekte overleden.

Na ruim 5 jaar alleen te zijn, komen de oude herinneringen soms weer langs, waaronder het meisje uit Beverwijk. Nieuwsgierig hoe het haar vergaan zou zijn, heb ik na goed overwegen uiteindelijk het tv-programma Memories van KRO-NCRV geschreven met de vraag of zij mij wilden helpen haar te vinden, want ik wist anders niets dan haar naam, geboortedatum en het adres in Beverwijk van 54 jaar geleden. Het antwoord op deze handeling is op 5 maart a.s. te zien in het programma Memories van de KRO-NCRV. Dit programma is vanaf 12 februari a.s. op NPO1 te zien.

Dit is een stukje uit het leven van een echte Ouwe Sylster:

Gerrit Winkel